

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Trøstebrev i Sorgen over Kong Valdemar og hans Mænd", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1824_402-intro-shoot-idm107.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Christian Molbechs kritiske anmeldelse

Molbechs anmeldelse "Bidrag til en Bedømmelse af Hr. Lector *Ingemanns* episke Digt: 'Waldemar (Valdemar) den Store og hans Mænd.'" udkom anonymt i *Nyt Aftenblad* i tre dele, den 16., 23. og 30. oktober 1824.

Ingemanns digt mangler ifølge Molbech den "æsthetiske Eenhed og Heelhed, som med artistisk Nødvendighed ligger til Grund for Begrebet om et Epos", og digtet må derfor snarere gives betegnelsen "Scener af den danske Historie i rimet Form" (Molbech 1824, s. 373). Ved at holde sig meget tæt til Saxos fremstilling af historien i *Gesta Danorum* har Ingemann bragt for meget stof ind i sit digt: det har med Molbechs ord "Indhold nok til to episke Digte, i Stedet for eet" (s. 377). Molbech inddrager Oehlenschlägers digt *Helge* (1814) som eksempel på en mere vellykket brug af historisk stof i poesien:

Oehlenschläger har givet et historisk (her mythisk-historisk) Stof poetisk Liv og Aand, ved som Digter at beherske det; Ingemann derimod har ladet Poesien beherskes af Historien (s. 378).

Molbechs væsentligste anke imod Ingemanns digt er imidlertid, at det mangler værdighed: "I et nationalt Digt [...] kunne vi ikke andet end vente en til Gienstanden svarende Værdighed; en Tone, der stedse beholder det Ædle i Charakteren, som det alvorlige Epos fordrer" (s. 383). I Ingemanns digt bliver han imidlertid stødt af "den forfeilede Smag, som en uharmonisk Blanding af Spøg og Alvor, det Begeistrede og det Platte eller Lave, det Værdige og det Trivielle, synes at vidne om" (s. 383). Blandt andet er han, helt på linje med Grundtvig, utilfreds med skildringen af Saxo, som Ingemann "i Stedet for en forfaren, verdensklog, over sin Tid i Lærdom vidt fremragende Klerk, har gjort til en latterlig Skolefux [dvs. (uvidende) pedant]" (s. 374). Ingemann ville i Molbechs øjne have vundet ved at holde sig til en alvorlig tone og derved

undgaaet de Anstød imod en dannet Smag ved trivielle Udtryk og Platheder, som her snarere synes at være søgte end at være bortviste; eller som i det mindste undertiden røbe en saa besynderlig tactløs Ligeegyldighed for Udtrykkets Reenhed, Elegants og Værdighed (s. 387).